

En principe, la notion de français langue maternelle ne s'applique qu'à ceux qui le parlent en France (82 %), au Canada (23,2 %), en Belgique (41 %), en Suisse (18,4 %) et dans la principauté de Monaco (58 %). Avec ces seuls pays, on ne compterait que 75 millions de francophones. Cependant, bien qu'ils soient partout minoritaires, il faut dénombrer également les locuteurs du français langue maternelle dans les différents autres pays francophones répartis surtout en Afrique et en Océanie, mais présents aussi aux Antilles et aux États-Unis. Si l'on compte les véritables francophones d'Afrique (22 États), des Antilles et des États-Unis (1,7 million), d'Océanie, on compterait environ 110 millions de locuteurs francophones.

Références

1. L'Action internationale du Ministre de la culture et de la Francophonie. Paris, 2014. 71 p.
2. L'Année francophone internationale. Paris, 2014. 286 p.
3. Ballous S. L'Action culturelle de la France dans le monde. Paris, 2010. 190 p.

ВИВЧЕННЯ ЛІНГВОКРАЇНОЗНАВЧОГО АСПЕКТУ В ПРОЦЕСІ ОВОЛОДІННЯ ІНОЗЕМНИМИ МОВАМИ (НА ПРИКЛАДІ АНГЛІЙСЬКОЇ ТА ФРАНЦУЗЬКОЇ МОВ)

Стаднік А. Р.

*студентка факультету філології та журналістики
Тернопільський національний педагогічний університет
імені Володимира Гнатюка
м. Тернопіль, Україна*

На сучасному етапі Україна розвивається як незалежна та демократична держава, налагоджує інтелектуальну та економічну співпрацю з різними країнами світу, активно розвивається туристичний бізнес. У зв'язку з цим розвитком, інтерес до оволодіння іноземними мовами посилюється. Іноземна мова є важливим засобом міжнародної комунікації. Відомо, що мові властиво не тільки накопичувати і зберігати, а й відображати факти та явища культури народу – носія цієї мови.

Лінгвокраїнознавчі елементи сприяють пізнанню духовного багатства іншого народу, налагодженню активної комунікації, підвищують рівень гуманітарної освіти. Ці знання є необхідними для розвитку молодої людини, для формування її світогляду та інтелектуального потенціалу.

На початку ХХІ століття педагоги почали цікавитися питаннями ефективності методик вивчення іноземними мовами та їх зв'язком з теоретичним і практичним матеріалом, який допомагає швидко та правильно оволодіти

іноземною мовою. У зв'язку із запровадженням різних методик швидкісного читання, лінгвокраїнознавчий аспект надзвичайно актуальний. Залучення відповідного матеріалу, що безпосередньо знайомить студентів та учнів із традиціями, звичаями, мистецтвом і побутом країни, мова якої вивчається, забезпечує гармонійне поєднання інформаційного поля та практики слововживання.

Термін «лінгвокраїнознавство» у різних країнах трактують по-різному. Наприклад, у Німеччині його називають терміном «культурознавство» (Kulterkunde), у Франції – «мова і цивілізація» (langue et civilisation), а в англійській методичній літературі – «лінгвокультурні дослідження» (lingualcultural studies). Лінгвокраїнознавство з одного боку поєднує навчання мови, а з іншого – дає певні відомості про країну, мова якої вивчається, оскільки основним об'єктом є не країна, а фонові знання носіїв мови. Головною метою лінгвокраїнознавства є забезпечення комунікативної компетенції в актах міжкультурної комунікації, передусім через адекватне сприйняття промови (мови) співрозмовника і оригінальних текстів, що розраховані на носіїв мови. Лінгвокраїнознавство забезпечує розв'язання цілої низки проблем, зокрема головної філологічної проблеми – адекватного розуміння тексту.

Аналіз теоретичних джерел підтвердив, що лінгвокраїнознавчий підхід у вивченні іноземної мови має корені ще з античної доби. Культурологічний коментар використовують в школах та вищих навчальних закладах при трактуваннях релігійних текстів і викладання іноземних мов. З кінця ХІХ століття, в процесі оволодіння «живою мовою», особлива увага зверталася не лише на усне мовлення, а й на ознайомлення з історією країни, мова якої вивчається. Ця тенденція була притаманна німецькій лінгвістичній школі. Однак найбільших масштабів означена проблема набуває у ХХ столітті. Тільки з появою граматичного типу навчання постало питання щодо можливості виокремлення таких аспектів, як граматики, фонетика та лексика [6, с. 26].

Досліджено, що однією з найважливіших ролей відіграє країнознавча лексика. Це географічне розташування, історичні місця, найцікавіші пам'ятки архітектури, живопису, скульптури тощо, за допомогою якої студенти знайомляться з країною, мову якої вивчають. Занурення в культуру іншого народу, знання його системи цінностей мають не лише навчальне, а й практичне значення. Відомо, що людині, яка вивчає іноземну мову, властиво вносити в неї поняття рідної мови і культури, але при спілкуванні з представниками іншої мови це може спричинити певні непорозуміння.

На сучасному етапі входження України до світової спільноти, зокрема європейської, особливої актуальності набувають міжнародні культурні та економічні стосунки українців з представниками інших країн. Зважаючи на це, в усіх сферах суспільної діяльності виникає потреба в спеціалістах, які вільно володіють іноземними мовами та без сторонньої допомоги можуть здійснювати комунікацію в іншомовному середовищі. Базовий рівень знань іноземної мови

забезпечують загальноосвітні школи України. Вищі навчальні заклади поглиблюють теоретичні й практичні вміння і навички студента. З прагматичної точки зору, мову можна вивчити і без знання «чужої» культури і традицій, однак у цьому випадку дуже важко зрозуміти мову, увійти до її світу, засвоївши тільки фонетичні, граматичні чи лексичні парадигми .

Важливо зазначити, що засвоєння культурологічної функції мови і вторинної акультуації не є простим запам'ятовуванням інформації про країну і використанням її в процесі спілкування, але й є формуванням позитивного ставлення до держави (мова якої вивчається), до її народу, історію, звичаїв, побуту.

Виконання спеціальних вправ допоможе ефективно засвоїти мовленнєві одиниці, оскільки невміння користуватися ними у ході спілкування з носіями мови чи неадекватне їх застосування утруднюють, а інколи й унеможливають процес комунікації. Формування соціокультурної компетенції особистості відбувається шляхом вивчення країнознавчих матеріалів (з географії, історії, економіки, політики тощо) та й традицій, звичаїв, моральних пріоритетів, стилю життя представників країни, мова якої вивчається [5, с. 29].

Отже, встановлено, що проблема доцільності залучення лінгвокраїнознавчого аспекту в процес оволодіння іноземною мовою свідчить про те, що навички іншомовної комунікації в структурі соціокультурної компетентності розвиваються за наявності фонових знань про національні особливості країни, мова якої вивчається, а також формують уміння швидко орієнтуватися й адаптуватися в іншомовному середовищі, представляти рідну культуру іноземною мовою в ситуації міжкультурної комунікації.

Література

1. Вітренко А. В. Основні компоненти лінгвокраїнознавчої компетенції. *Педагогіка формування творчої особистості у вищій і загальноосвітній школах: зб. наук. пр.* Черкаський ун-ту, Черкаси, 2013. Вип. 29(82).
2. Науменко А. М. Лінгвопоетика як наука. *Нові підходи до вивчення й викладання філології у вищій школі.* Київ, 1994. С. 89–10.
3. Тинкалюк О. Сутність і структура іншомовної комунікативної компетенції студентів немовних спеціальностей вищих навчальних закладів. *Вісник Львівського ун-ту. Серія педагогічна.* Львів : 2008. Вип. 24. С. 53-63.
4. Саланович М. А. Лингвоведческий подход как средство повышения мотивации при обучении иностранным языкам в старших классах средней школы : автореф. дис. на соискание уч. степени канд. пед. наук : спец. 06.00.01. Москва, 1995. 18 с
5. Гофіпов В. О. Соціокультурна інформація художнього тексту. *Мова і культура. Культурологічний підхід до викладання мови і літератури.* Київ : ВД Д. Бураго, 2004. Вип. 7. Т 2. С. 5.